

ви, малки очички ме следятъ. Поискахъ да имъ се обада, но какъ? Дали както се повикватъ кученцата, котенцата, аганцата? А тѣ ме гледатъ, въртятъ хубавитѣ си главички, трѣпкатъ отъ страхъ и живо, живо мигатъ съ очички.

— Катерички, сладки, мили катерички, съ живи очички, извикахъ азъ. Въ мигъ тѣ литнаха, като малки аеропланчета, съ разперени опашки, отъ клонче на клонче, отъ дърво на дърво, че азъ едва успѣхъ да доловя посоката, въ която избѣгаха малкитѣ скокливци. Но нашиятъ пжтъ води въ тѣхното царство. Не веднажъ тѣ закачливо скачаха по клончетата надъ главитѣ ни, или пкъ отдалече наблюдавахме какъ играятъ по борчетата, какъ се провиратъ между шисаркитѣ на елитѣ, проследяватъ се, търсятъ се като деца. А въ околнитѣ чепеларски гори и Букова планина катерицитѣ живѣятъ като въ рай, достоенъ по своята красота на тѣхната наивностъ и чистота...

Щастливо семейство

Близко при старата турско-българска граница, подъ бележитата родопска мѣстностъ — Рожень е извора на рѣка Чая. Тамъ, въ малка ливадка, извира поточето Чая, за да порастне въ луда рѣка при Асеновградъ, кждето не рѣдко прави голѣми пакости. Малкото поточе протича между гора отъ здравецъ и незабравки, а ливадката наоколо е изпъстрена съ красивитѣ цвѣтове на родопския гороцвѣтъ—(салепъ). Стройни, високо източени сж елитѣ на околнитѣ гори.

Тукъ живѣятъ катеричката **Скокъ** и неговата пѣргава другарка—**Квикъ**. По цѣлъ день тѣ скачатъ по клонкитѣ на дърветата—весели и закачливи. Единъ день *Квикъ* казва на *Скокъ*.

— Време е вече да помислимъ за нашитѣ малки, да намѣримъ удобно жилище.

Скокъ нѣмаше никакво желание за сериозна работа. Нему бѣ по-приятно да играе съ своята другар-